

JANNIK

Liget lugtede knap så meget, nu hvor det var pakket ind i plasticsække og gaffatape. Jannik kastede et blik ud ad vinduet og konstaterede, at mørket stadig var en venlig passager her klokken halv tre om natten.

Han lagde plasticsækkene med ligdele ned i to rene sække og bar dem en ad gangen ned i bagenden af Clioen, der holdt parkeret uden for lejligheden. Sækken med hovedet og torsoen var tungest.

Underlaget af blodige affaldssække på badeværelset, udbenerkniven, kødøksen, hendes natkjole, overtrækstøjet og det øvrige udstyr anvendt til parteringen lagde han i rene sække, som blev anbragt ved siden af ligdelene i Clioen. Sækkene kunne lige akkurat være der, når de stod klinet op ad hinanden.

Rengøringen af badeværelset varede ikke nær så længe, som han havde forventet. To minutter over fire stod han klar i entréen og kiggede sig omkring for at være sikker på, at han havde husket det hele.

Som om han kunne det! Han anede ikke, hvordan hans mor var blevet dræbt – om det var ham selv, der havde dræbt hende.

Hun havde sagt så meget i hans liv og alligevel for lidt.

De sidste ord, hun udspyede, var som at få en brystplade hamret ind i kroppen. Hun koblede altid Uri på hans adfærd, når han gjorde noget, der ikke passede hende.

Havde han fået et blackout i går aftes og grebet fat om halsen på hende? Trykket til og set farven ændre sig i hendes kinder og lyset forsvinde fra hendes øjne?

Havde han virkelig gjort det?

Det kunne umuligt være ham. Han følte ingen skyld, kun sorg. Ville han ikke føle skyld på et eller andet plan, hvis en af hans personaer havde gjort det her mod Sigrid?

Han ville aldrig kunne tilgive sig selv, hvis det var ham.

For altid en mand, der i sit sind betrødte fængselsjord.

Han havde en onkel, Uris bror Konrad, der havde siddet i fængsel for nogle sommerhusrøverier og vold. Da han blev prøveløsladt for sytten år siden, havde han et udtryk i øjnene, som Jannik følte var indeni lige nu.

Til marts ville alting se bedre ud. Han skulle på en international kongres og udveksle ideer med broderpartier. Sammen ville de arbejde på at udbrede deres budskaber til folkene. Ikke i form af propaganda, men med ren tale. Budskaber, som mennesker kunne forstå.

Tanken om, at Stefanie Schmidt selv efter sin død kunne starte en kædereaktion af begivenheder, der truede Janniks fokus på Ren Fremtid, var en ejendommelig tanke. Hvis det ikke var for hende, havde Edgar ikke truet med at gå til politiet, og Jannik ville ikke sidde her med en følelse af at have yderligere drab på samvittigheden.

Det var kun et spørgsmål om tid, før han blev hevet ind til afhøring igen. Man skulle ikke være nogen detektiv for at indse, at der var lige rigeligt med blodspor, der førte i hans retning.

Men han havde overbevist dem om sin uskyld endnu engang, og han ville blive ved med at kæmpe for sit liv. Ingen skulle få lov til at røre ham.

Jannik satte sig ved rattet i Clioen, tændte for sæde- og ratvarmen og kørte gennem Aalborg. Han satte vinduesviskeren til, da det begyndte at regne ti kilometer nord for byen. Den høje fart på motorvejen gjorde det svært at se ordentligt, når vinduesviskerne piskede fra side til side. Med stram mund sagtnede han farten til 90 og kørte i den hastighed under den sidste del af ruten til sommerhuset uden for Blokhus.

Regnen var ikke nået op til sommerhuset. Jorden var tør og hård at gå på. Græsplænen var en knoldet affære, ødelagt af muldvarpeskud.

Han gik ind i sommerhuset, tændte lyset og betragtede fra stuevinduet udsigten over Vesterhavet. Sommerhuset var det sidste hus på vejen og lå 500 meter forskudt fra omgivelserne. Han satsede på, at der som sædvanlig ikke var nogle overnattende gæster i området fra søndag til mandag her i vinterperioden. Gæster tog hjem senest søndag aften. Nu nær-

mede det sig hastigt mandag morgen, og sommerhuset lå for langt væk fra byen til, at nogen ville opdage de ting, han måtte gøre.

Da han var næsten færdig med sine gøremål, gik han ud i redskabsskuret.

Det var tid til at rydde helt op.

Lasse og Michael lå som dele af statuer i sækkene. Jannik havde begået den fejl at overfylde sækkene med det resultat, at han havde besvær med at hive dem ud af redskabsskuret.

Da han i december fandt ligene af Lasse og Michael i sit soveværelse, gik der først panik i ham. Først og fremmest fordi han ikke havde nogen erindring om, hvordan de var havnet der. Sekundært fordi han følte sig stærkt truet, såfremt han anmeldte sit fund til politiet. Hvad hvis de efterforskede sig frem til, at det var Jannik, der havde dræbt dem?

Han havde derfor parteret ligene, lagt dem i sække og kørt dem op til sommerhuset.

Derefter var der gået et låg ned over ham. Hver gang han besluttede sig for, at det var tid til at bortskaffe ligene, var der noget i ham, der holdt ham tilbage. Til sidst havde han næsten overbevist sig om, at det hele bare var noget, han havde drømt, og at Lasse og Michael sikkert var i live – på flugt fra politiet.

Jannik lagde sækkene ind i Clioen og kørte ud til stedet i skoven, hvor han havde antændt et bål. Det var ved at fortære Sigrids ligdele, tøj og andre ting, der skulle bortskaffes.

Sækken med udbenerkniven og kødøksen havde han tidligere proppet med sten, hvorpå han var sejlet ud på havet og havde dumpet sækken. Han havde efter arbejde i det hele taget haft travlt i vintermørket, men pletten i skoven, hvor han stod, var oplyst af bålet's flammer.

Jannik gned sig om munden og spændte lidt i sine benmuskler, hvorpå han lagde sækkene med Lasse og Michaels ligdele på bålet. Han blev stående og så på ildens orange farve og lyttede til de små brag, der indimellem kom fra flammernes møde med det, de fortærede.

Da han var sikker på, at ilden gjorde sit arbejde, som den skulle, kørte han tilbage til sommerhuset og satte sig i en lænestol.

Tanker om Uri meldte sig.

Da Jannik som fjortenårig var fulgt efter sin far, havde han opdaget den fulde sandhed om sin far. Uri havde besøgt en prostitueret. Jannik så ham gå ind i huset med de røde lamper i vinduet, som alle i bydelen vidste, hvad betød.

Uri var Sigrid utro, og han så ikke engang flov ud, da han en time senere trådte ud fra huset og gik mod Dannebrogsgade. Han havde fløjtet en hjemmelavet melodi og tændt en cigaret, mens han knuste Janniks i forvejen skrøbelige hjerte.

Jannik løb i forvejen ved at skyde genvej mellem nogle huse. Da Uri gik igennem den mørke gyde bag Langelandsgade, dukkede Jannik frem og konfronterede Uri med, hvad Jannik havde set. Han sagde, at han ville fortælle det hele til Sigrid.

Uri havde slået ham i hovedet.

Jannik besvimelede.

Da han kom til sig selv, gik han hjem og vækkede sin mor for at fortælle hende, hvad der var sket. Men noget i hendes øjne, da hun så hans sår i panden, fik ham til at tie.

Uri så de ikke noget til efter den episode. Han var helt sikkert taget afsted til et eksotisk sted, hvor han kunne opbygge en ny spillegæld.

Jannik spekulerede på, om der var noget helt galt i hans hoved. Måske var det Uris slag, der havde gjort ham mærkelig. Og det var blevet forstærket af Uris svigt.

Det var aldrig meningen at gøre Stefanie fortræd. Han ville jo bare gerne være sammen med hende. Da hun lå livløs i skoven med ham ovenpå sig, følte han, at havde mistet bevidstheden i en kort periode og gjort ting mod hende, som man ikke gjorde mod et andet menneske.

Han var gået i panik og havde fået Edgar til at hjælpe sig med at skaffe sig af med hendes lig, alt sammen udført i en tilstand af ikke-væren, som

også havde grebet ham, da han opdagede Lasse og Michael liggende afsjælede i sit soveværelse.

Lige siden overgrebet mod Stefanie havde Jannik levet i benægtelse af det, der skete på Höga. Med tiden afspillede han en historie om, at Stefanie blot gik i kramper og døde af hjertestop.

Det var tid til at se faktaene i øjnene. Hvis hans personaer husede en iblandt sig, som havde myrdet Stefanie for 22 år siden og nu igen var i gang, var det vigtigt for ham at få kontakt til denne persona. Ellers ville det snart kunne gå galt igen. Det faktum, at han åbenbart kunne vende på en mønt og angribe de mennesker, som han holdt mest af, måtte ikke længere styre ham. Han var endelig vågnet op.

Jannik kørte tilbage til skoven og antændte mere træ til bålet, så knoglerne blev ved med at brænde. Derpå gjorde han rent i sommerhuset og i Clioen.